

Chef för ledarredaktionen: Johannes Åman.

Ledarskribenter: Susanna Birgersson, Erik Helmersson, Gunnar Jonsson, Hanne Kjöllner, Carl Johan von Seth (vik). **Webb:** dn.se/ledare **E-post:** ledarredaktionen@dn.se

Kolumnen. Golnaz Hashemzadeh

Drömmen om ett hemland

Fem unga pojkar presenterar sig på persiska med sjungande afghansk dialekt. De vill inte tala om krig, orättvisa eller rasism utan om "hemma".

Jag är på en gymnasieskola i Hudiksvall och ska strax upp på scen för att föreläsa inför hundratals elever. Skolan tar emot 20 nyanlända flyktingar per år, varav över hälften är ensamkommande. I ljuset av detta är jag på plats, för att prata om svenskhet och tillhörighet. Om att släppa in det som är annorlunda. För närvaron av det okända gör att någonting händer. Någonting uteslutande. Att man vänder sig bort när vissa passerar i korridoren. Att man inte hälsar. Att man pratar bakom ryggen, fnissar.

Ingen har något emot människor med en viss hudfärg, hårfärg eller religion. Eleverna är tydliga med det. Det komplicerade är att vi betar oss olika. Till exempel har de nyanlända pojkarna busvisslat efter de svenska flickor som har skåpen intill. Det väcker misstänksamhet och obehag. Det är svårt att bedöma orsaken bakom handlingarna. Det är svårt att förutsäga nästa krock. Det är svårt att förstå, när vi är så olika.

"Hej frun, välkommen hit! Vi har väntat er, frun."

Fem unga pojkar kommer emot mig. De talar persiska med sjungande afghansk dialekt.

"Det är en ära att ha er här. Tänk att ni har skrivit en bok. På svenska!"

Pojkarna presenterar sig, en efter en, och sätter sig sedan på raden bakom mig i aulan. Deras entusiasm är gripande. De är så glada att jag är där. Jag, som i någon som dem. Ett persiskt namn och ett mörkt huvud som pryder affischerna i skolkorridoren. Någon på scen som förstår deras språk. Pojkarna talar mycket lite svenska. Men de har ändå bänkat sig så långt fram de kan. De sitter med stora leenden och nickar under hela mitt framträdande. Vi är inte födda i samma land. Vi har vuxit

upp i helt olika kulturer, är på plats av helt olika skäl. Jag är kvinna och de är män. Men ingen av dessa faktorer som gör oss olika spelar någon som helst roll denna dag. För ingen i rummet liknar dem så mycket som jag.

"I grunden vill vi bara tillhöra", säger jag i min föreläsning. Ord jag sagt så många gånger. Men jag är inte förberedd på pojkarnas stora behov av tillhörighet, inte förberedd på att de ser mig som något de tillhör. De måste vara desperata, tänker jag. Och så klart de är. Förutom sin tolk ser de ingen personal med mörkt hår på skolan. I stället sprids skräckhistorier. Som den om någons kusin som tagit sig in på en hantverkarutbildning och gjort lysande ifrån sig, men som inte får någon praktikplats och än mindre något jobb.

Skräcken över att aldrig få tillhöra.

Jag avslutar dagen med de nyanlända pojkarna. Jag berättar för dem om den lilla flickan i min berättelse. Om att hon lever i en Mellanvärld. Hon är inte svensk bland svenskar, och inte iranier bland iranier. Hon är aldrig en av oss, alltid en av dem. Pojkarna lyssnar koncentrerat. Nickar. Hon har inget att kalla hemma, fortsätter jag. Ingen tillhörighet att kalla sin. Tillhörigheten är allt hon drömmer om.

"Ah, frun. Ett varmt och tryggt hem..." Vahid, pojken med de största ögonen, ler mot mig. "Det är vad jag drömmer om."

De flesta av pojkarna lämnade Afghanistan för många år sedan. Våldigt unga, alldeles ensamma. Sedan dess har de slängts mellan smugglare och nationalstater. De fördjupar sig inte i det. Visst, ibland får man kanske en mörk blick av någon. Och vissa på skolan vänder sig bort när de passerar. Men det är inget problem, de flesta är snälla. "Vi är olika frun, det är bara det. Vi har inte lärt oss ännu, hur man gör i

Jag är inte förberedd på pojkarnas stora behov av tillhörighet, inte förberedd på att de ser mig som något de tillhör.

Sverige." Det är inte krig, orättvisa eller rasism pojkarna vill prata om. De vill prata om "hemma". Om doften från frukträden. Om mamma, pappa och lillebror. Om att promenera genom melodin av sitt eget språk på gatorna.

"Längtar ni tillbaks till Afghanistan?", frågar jag.

"Afghanistan? Nej, frun. Det kommer att dröja många år innan Afghanistan kan vara ett varmt och tryggt hem för någon. Det är här vi ska bygga oss det." Det är Vahid som svarar.

Vahid, den ensamkommande flyktingpojken från Afghanistan vill skapa ett hem. Han är inte ensam om det. Varje gång jag sitter ner med människor som lever i eller nära utkanten så är det samma dröm som upprepas. Drömmen om Svenssonlivet. Lugn och ro.

En annan pojke höjer rösten.

"Du borde åka tillbaka till Iran. De behöver utbildade människor, som kan bygga upp landet. Tänk om alla gjorde som du. Lämnade över ansvaret för sitt hemland till andra. Du har ett ansvar!"

Vahid vänder sig i stolen, svarar i mitt ställe.

"Det här är hennes hemland! Hon har inget ansvar mot Iran, hon har ett ansvar mot Sverige. Hon är svensk!"

Han tittar intensivt på mig.

"Han vet inte vad han pratar om den där. Det här är ditt hem."

Vahid med den djupa blicken. Tänk om vi kunde titta på honom och se honom som det han är. En ung pojke som letar efter vägen hem. Tänk om vi kunde titta på honom som en av oss. Visst, våra omständigheter skiljer sig. Vi betar oss kanske olika. Men i grunden är vi så mycket mer lika än vi är olika. Vad vi i hjärtat vill, det är samma sak. Vi vill ha ett hem, människor att älska. Tänk om vi alla kunde titta på Vahid och säga: Det här är ditt hem. Skulle det vara så svårt?

Golnaz Hashemzadeh är grundare av organisationen Inkludera Invest, författare och fristående kolumnist i DN.

Polismål.

Hur många batongslag är lagom?

Hanne Kjöllner
Ledarskribent

Efter tingsrättsförhandlingen mot den batongsvingande hundföraren i går (se nyhetsplats) finns ett par saker att konstatera. På frågan om våldsanvändningen blivit något mer begriplig efter att den åtalade polisen vittnat är mitt svar ja. Men ändå får jag inte ihop historien.

Märkligheterna är i huvudsak två. Den första är varför hundföraren som inte är där för att gripa mannen, utan för att "säkra" – som det heter på polis-språk – inte väljer att bara hålla honom

under uppsikt. Hon vet att en patrull från Nacka är på väg. Kollegerna kommer till platsen 6–7 minuter efter att hon anlant, men då har – som framgår av filmen – den ensamma polisen redan slagit mannen till marken.

Den åtalade hundföraren står även denna dag fast vid att hennes agerande var rätt. Att hon inte kunde gjort minsta lilla på annat sätt eftersom mannen framstod som psykotisk eller påtänd.

Påståendet om att mannen ter sig påtänd stöds delvis av vittnen. Men när jag tittar på filmen utan blurrade ansikten syns ingenting av den spända nacken och halsen eller de tuggande käkar som mannen, enligt hundföraren, uppvissade innan hon drog fram batongen. Tvärtom ser jag en sluddrande, höggradigt berusad man som precis före första slaget till och med lägger huvudet på sned.

Ingenting syns av den spända nacken och halsen eller de tuggande käkarna.

Men min bild är förstås lika lite ett facit som någon annans.

Den andra konstigheten rör antalet batongslag, kombinerat med insatserna från hunden. Dels kan man fråga sig hur det kommer sig att hon bussar på hunden och slår med batongen samtidigt i stället för att börja med en av de två åtgärderna och sedan – om nödvändigt – trappa upp våldet. Dels hur det kommer sig att hon utdelar ytterligare två slag när mannen ligger ned.

Hundföraren menar att det var först efter det sista slaget "effekt" uppnåddes. Det var då hon upplevde att hon hade kontroll över situationen.

Men samtidigt berättar hon att hon har lärt sig att batongslag inte ska utdelas ett efter ett utan i en "serie". Om det är riktigt, att man inte "ska" sluta efter ett eller två, hur vet man då att det inte förekommer ett enda slag för mycket?

hanne.kjollner@dn.se

Kort sagt.

Blockerat Bangkok. Foto: All Over Press

Brist på demokrater

● Den ansvariga kommissionen föreslår att nyvalet i Thailand, planerat till nu på söndag, ska skjutas upp en månad på grund av risken för våldsamheter. Dessvärre är det bara alltför sannolikt att oppositionen kommer att göra sitt bästa för att sabotera valet, precis som den blockerade förhandsröstningen i helgen.

Den omstridda klanen Shinawatra har vunnit fem raka val och skulle säkert vinna igen. För motståndarna bevisar det att folket röstar fel.

Thailand sitter i en rävsax. Men att ställa in demokratin, som oppositionen vill, är sannerligen ingen lösning.

Gunnar Jonsson